

[Ministeren for skatter og afgifter.]

placeret i Danmark, producerer i Danmark med henblik på det danske marked og med henblik på at konkurrere også på eksportmarkederne. Det er dette sigte, der ligger i dette forslag, at sikre, at danske erhvervsvirksomheder, danske produktionsvirksomheder fortsat vil være konkurrencedygtige på det internationale marked.

Derfor ligger der i dette forslag, som hr. Auken var inde på, et stærkt beskæftigelsesmæssigt hensyn. Man kan anskue beskæftigelsen på det helt korte sigt, det, man kan sætte i værk i næste måned eller i næste måned igen. Det kan man kun gøre via en direkte indsprøjtning, således som det blev gjort i betydelig udstrækning i septemberforliget; men man kan ikke bortse fra de hensyn, man må tage, når vi anskuer tingene over en lidt længere periode, og her drejer det sig først og fremmest om hensynet til konkurrenceevnen såvel for vore eksportvarer som for de varer, der konkurrerer med varer, som importeres til Danmark.

Jeg har gerne villet lægge vægt på disse hensyn, som ligger bag hele septemberforliget, og som er baggrunden for det forslag, vi har til behandling her. Jeg skal derefter gøre nogle bemærkninger til nogle af de ting, der er fremført af de enkelte ordførere.

Jeg skal til hr. Christophersen sige, at det er rigtigt, at der skal tages hensyn til de virksomheder, de foreninger, de institutioner, der driver faglig og erhvervsmæssig virksomhed. Det er jo formålet med denne dispensationsbestemmelse. Jeg må sige — og det er også et svar til hr. Knud Jespersen — at det er ikke så enkelt, at man bare kunne have remset disse foreninger op, af faglig og kulturel og religiøs art, eller hvad det nu kunne være, at man bare kunne have skrevet dem op i lovforslaget. Det er størrelsesordenen 10.000 foreninger og organisationer og institutioner, det drejer sig om. Derfor har vi været nødt til at angive, hvilke hovedlinjer der skal lægges til grund; derefter må vi administrere ud fra disse hovedlinjer og ud fra det hovedhensyn, som ligger bag denne udskillelse, der har fundet sted, nemlig hensynet til at give denne godtgørelse til de virksomheder, der på den ene eller den anden måde er i en konkurrence-situation, som det ene, og som det andet

hensynet til den kommende prisudvikling. Derfor er det også indgået i denne afvejning, i hvilken udstrækning dyrtidsportionerne kunne tænkes at påvirke prisdannelsen og derefter indgå i pristallet og efterfølgende påvirke tidspunktet for udløsningen af næste dyrtidsportion.

Jeg vil godt understrege denne side af det også, og det vil jeg, fordi der fra enkelte ordføreres side blev givet udtryk for, at dette forslag var til skade for lønmodtagerne, det var lønmodtagerne, der måtte betale. Det er åbenbart, at der er ikke andre steder at hente denne godtgørelse end fra statens indtægter, det vil sige fra skatterne, således som de kommer ind via lønmodtagere, via selskaber og via særlig indkomstskat osv. Derom skal der ikke herske tvivl. Men jeg vil gerne tilføje, at en forstærket inflation først og fremmest kommer lønmodtagerne til skade, og derfor ligger der i det hensyn, der er indbygget i denne godtgørelse, hensynet til at sikre en afdæmpet prisudvikling, først og fremmest et hensyn over for lønmodtagerne, som er dem, der rammes hårdest af inflation i samfundet. Jeg kunne udmærket tage pensionister og andre lavindkomstgrupper med. Jeg tror, det er et hensyn, som man også fra kritikerne af dette forslag bør være opmærksom på.

Jeg skal ikke sige meget til hr. Svend Andersen (Rosk. a.), som jo i sine verbale formuleringer er ved at gøre sin kampagneleder, hr. Glistrup, rangen stridig med hensyn til, hvem der er i stand til at bruge de stærkeste udtryk, når man skal tale om socialdemokratiet. Hr. Svend Andersen (Rosk. a.)s indlæg var jo ikke i særlig grad rettet mod det forslag, vi har til behandling. Det var et langt og sammenhængende angreb på socialdemokratiet. Af en eller anden grund må man altså føle, at det er socialdemokratiet, der er hindringen for, at fremskridtspartiet kan blomstre. Jeg håber også meget, at det er tilfældet.

Jeg skal derfor ikke gøre mange bemærkninger, men når hr. Svend Andersen (Rosk. a.) siger: tro mig, så må jeg sige: nej, tro ikke hr. Svend Andersen (Rosk. a.). Vi fik jo den samme historie, som vi har hørt så mange gange, og som jeg ikke skal fortsætte diskussionen om — det får vi jo lejlighed til i forbindelse med behandlingen af finanslovforslaget — nemlig at alle problemer løses